

ART NOTES

Valeria Montti Colque, *El Pescador*, 2017. Courtesy konstnären och Galleri Duerr.

Valeria Montti Colque, *Fyra vinnor, Shuno*, 2025. Foto: Jean-Baptiste Béranger. Courtesy konstnären och Galleri Duerr.

Valeria Montti Colque i sin ateljé på Bastugatan 38. Foto: José Figueroa. Courtesy konstnären och Galleri Duerr.

Valeria Montti Colque, *Picknick vid bergets fot*, 2021. Courtesy konstnären och Galleri Duerr.

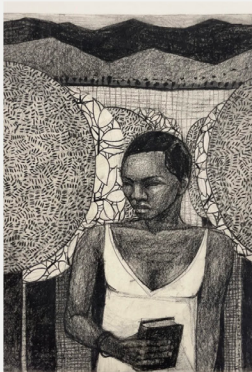
Valeria Montti Colque, *De små soldaterna (Lejonet) / The Little Soldiers (The Lion)*, 2013. Courtesy konstnären och Galleri Duerr

Valeria Montti Colque, *De små soldaterna (Hästarna) / The Little Soldiers (The Horses)*, 2013. Courtesy konstnären och Galleri Duerr

Valeria Montti Colque, *Jokeritas Himalaya*, 2025. Stillbild från film. Courtesy konstnären och Galleri Duerr

Valeria Montti Colque, *La novela (Romanen / The Novel)*, 1999. Courtesy konstnären och Galleri Duerr

Valeria Montti Colque, *Platsen där världen häller andan: jag bär berget, du bär mig*, 2025. Courtesy konstnären och Galleri Duerr.

Konst / Utställning

Teckningen som livslinje

Valeria Montti Colque
Jag bär berget, du bär mig
Curator: Yuvinka Medina
Galleri Duerr
2025.11.06–2025.12.17

Stockholm: Genom att fläta samman familjeberättelser och marginaliserade erfarenheter med magi, mytologi och migration, skapar Valeria Montti Colque helt egna, explosiva världar och gestaltningar, som utmanar hierarkier och förför betraktaren.

Skulpturpriset K.A. Linds hederspris är med sin prissumma på 400 000 kronor ett av de största konstnärspriserna i Sverige. Det instiftades av textilkonstnären Sigrid Lind och har delats ut vartannat år sedan 1950. I år tilldelades priset konstnären Valéria Montti Colque, aktuell med utställningen *Jag bär berget, du bär mig* på Galleri Duerr i Stockholm.

Montti Colque representerade Chile vid Venedigbiennalen 2024 och syntes därefter i soloutställningen *Cosmonación – Modersberget* på Bonniers Konsthall. Båda dessa utställningar byggde på monumentala verk som undersökte arv, identitet och mellanförskap. På Galleri Duerr får de monumentala verken stå åt sidan till förmån för teckning. Här visas flera äldre verk som representerar ursprunget till de senare både estetiskt och storleksmässigt överdådiga verken. Teckningen fungerar som en form av tänkande, berättar Montti Colque; en process där linjen öppnar vägar till nya berättelser, drömmar och minnen.

– Teckningarna som visas i utställningen betyder oerhört mycket för mig. De kommer delvis från en tid då jag var helt uppslukad av tecknandet. Jag reste ensam till Sydamerika för att upptäcka mina rötter, bli vuxen och se världen på egen hand. Teckningarna blev under den tiden som en dagbok, jag ritade flera timmar om dagen. De tar mig tillbaka till en tid som var oerhört viktig och vacker i mitt liv. Jag var mycket i naturen, och den var överväldigande. Den märkte mig för alltid.

Flera av de senare teckningarna är skisser till de monumentala verk, skulpturer och keramiska verk, bland annat *Mamita Montaña* och andra som visades på på Bonniers Konsthall.

– Tillsammans speglar teckningarna från olika tider också hur vissa motiv följt mig genom åren.

”Jag arbetar ofta med landskap och natur, men de är aldrig bara platser – de bär på minnen, omsorg och rörelser inom oss. Ett berg kan vara en kropp, en trygghet eller en berättelse om förvandling.”

Valeria Montti Colque

Du rör dig fritt mellan en mängd olika material och tekniker: textil, keramik, teckning, tuftning, video ... Stämmer det att teckningen är ett slags grunduttryck för dig, ur vilket mycket annat växer fram?

– Ja, nästan alla mina verk börjar där. Teckningen ger form åt tankar, känslor, fantasi och landskap. Ofta vill bilderna växa utanför pappret. När jag låter dem ta form och kropp i textil, keramik eller collage kan berättelserna fördjupas och få liv. Många av mina karaktärer föds i teckningen: Jokerita, Mamita Montaña, Picknicken, Molnet, bergen och horisonterna. Linjen öppnar en värld som jag sedan bygger vidare på i andra material.

Hon beskriver också teckningen som ett sätt att minnas, som något som håller ihop berättelser från familj, barndom och natur

– Fantasin är en viktig del av det. När jag tecknar är jag fri, då står tiden still. De följer mig genom hela mitt konstnärskap och är fortfarande helt centrala i min process.

Du väver samman svensk och sydamerikansk/chilensk kultur, tradition och vardag, med mytologi, magi och migration. Var börjar ett verk, och hur växer det fram?

– Min process börjar nästan alltid i en bild eller en känsla, något jag upplever som jag vill berätta om, transformera eller förändra. Jag arbetar ofta med landskap och natur, men de är aldrig bara platser – de bär på minnen, omsorg och rörelser inom oss. Ett berg kan vara en kropp, en trygghet eller en berättelse om förvandling. På det sättet väver jag samman vardag, tradition, magi och de berättelser jag vuxit upp med. Ofta handlar mina verk också om hemmet och vad det innebär att bära flera platser inom sig. I konsten får dessa delar mötas och skapa nya berättelser.

Verket växer sedan fram i lager – en teckning kan bli textil, keramik, collage eller en performance. Varje material öppnar en ny dimension av berättelsen och hjälper henne att förstå vad verket vill bli. Särskilt viktigt säger hon att collage är. Eftersom olika material bär sitt eget symbolspråk och öppnar nya former av berättande blir det som en förlängning av teckningen.

– Det handlar om att skapa en plats där olika delar av mig och av världen kan mötas; där minne, fantasi och natur kan leva sida vid sida.

Valeria Montti Colques föräldrar lämnade Chile fyra år innan hon föddes i Järfälla utanför Stockholm. Järfälla präglas av mångfald, kulturell rikedom och solidaritet och formade en levande väv av språk, berättelser och gemenskap. Föräldrarnas längtan tillbaka till hemlandet väckte tidigt hennes medvetenhet om avstånd, arv och tillhörighet. Genom familjeberättelser som delvis sträcker sig till den andinska aymarakulturen har hon försökt hitta egna sätt att förstå och gestalta dessa teman, för att genom dem kunna ”röra sig” mellan platser och tider.

– Titeln *Jag bär berget, du bär mig* handlar om relationer och det vi bär med oss genom livet. Jag växte upp mellan berättelser och platser, och berget blir för mig en symbol för både minnet och styrkan i de band som formar oss. Den rymmer också en känsla av ömsesidighet – att vi bär varandra genom generationer, och att det vi ärvt fortsätter leva vidare genom oss. Jag tänker också mycket på våra barn och kommande generationer – vad vi ger dem, vad de får bära, och hur de i sin tur kommer skapa sina egna berättelser.

I det estetiska överflöd och den intensitet som karaktäriserar Montti Colques konstnärskap blir färger, mönster, glitter och ornament ett språk som står i kontrast till västerländsk minimalism. Verken bär spår av både lek och ritual, vardag och andlighet och hyllar det kvinnliga, folkliga och diasporiska; det som under hundratals år trängts undan och marginaliserats.

– De teman jag arbetar med – att leva mellan platser, samt migrationens erfarenhet – berör många idag, och därför är jag väldigt glad för att det jag gör uppmärksammas. Det gör också att priset känns extra värdefullt. Det känns fantastiskt, jag är jätteglad, hedrad och rörd. Vägen har varit lång. Jag känner också att det hedrar min mamma och allt hon gav mig.

Karolina Modig